

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně **K. Č. (CH.)**, zastoupené Mgr. Olenou Rizak, advokátkou se sídlem Praha 2, Blanická 28, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2014, č. j. 56 Az 19/2012 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, advokátce Mgr. Oleně Rizak, **se** za zastupování v řízení o kasační stížnosti **určuje** odměna ve výši 6.800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3. 12. 2012, č. j. OAM-336/ZA-ZA06-ZA05-2012, zamítl žalovaný, s odkazem na § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném do 30. 4. 2013 (dále jen „zákon o azylu“), žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, neboť žalobkyně v této žádosti neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by jí hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Brně žalobou; krajský soud rozsudkem ze dne 20. 6. 2014, č. j. 56 Az 19/2012 - 52, tuto žalobu zamítl.

Výše uvedeným rozsudkem přitom krajský soud rozhodoval ve věci již podruhé. Prvním rozsudkem ze dne 30. 9. 2013, č. j. 56 Az 19/2012 - 28, rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 11. 2. 2014, č. j. 2 Azs 16/2013 - 18, naposledy zmíněný rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení,

neboť dospěl k závěru, že krajský soud podal nesprávný výklad pojmů „*rodinný příslušník*“ a „*partner*“, a v návaznosti na to nesprávně dovodil, že se na žalobkyni vztahuje ustanovení § 14b zákona o azylu, tedy že jsou v jejím případě naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve vyjádřil k námitce, kterou v předchozím rozhodnutí posoudil chybně. S odkazem na § 2 odst. 15 a § 14b zákona o azylu proto, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, uvedl, že tehdejší druh (a nyní manžel) žalobkyně, pan A. Č., nebyl v rozhodné době manželem a ani jinou osobou uvedenou v § 14b odst. 2 zákona o azylu, a že jej současně nelze považovat za „*partnera*“ ve smyslu citovaného ustanovení, neboť tento pojem je vyhrazen pro osobu totožného pohlaví. Ostatní žalobní námitky pak krajský soud posoudil shodně jako v procesně předcházejícím rozsudku. Uvedl, že důvody, o něž žalobkyně opřela svou žádost o udělení mezinárodní ochrany (tj. obavy žalobkyně, její matky a dalších členů rodiny z hrozeb soukromé osoby, které úzce souvisely s matčíným podnikáním), již byly posouzeny ve správním řízení zahájeném na podkladě žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 10. 2006, kterou žalovaný zamítl pro zjevnou nedůvodnost; toto rozhodnutí přitom obstálo i v následném soudním přezkumu. Ani nová tvrzení žalobkyně pak nemohou ničeho změnit na tom, co bylo příčinou tvrzených problémů její rodiny, neboť stále se jedná o problémy se soukromými osobami a nikoli o skutečnosti, které by mohly nasvědčovat tomu, že žalobkyně je v zemi svého původu pronásledována ve smyslu § 12, § 13, § 14 a § 14a zákona o azylu. Nedůvodnou shledal krajský soud i námitku, že žalovaný nezohlednil zásadu *non-refoulement* dle čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Konstatoval, že uvedená úmluva na žalobkyni nedopadá, neboť žalobkyně nespadá pod definici uprchlíka podle této úmluvy, a za této situace žalovaný nepochybil, pokud se touto otázkou vůbec nezabýval. Krajský soud dodal, že při svém rozhodování vycházel z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107 (všechny rozsudky zdejšího soudu jsou dostupné z <http://www.nssoud.cz>), podle kterého zamítnutí žádosti podle § 16 zákona o azylu je možné jedině tehdy, pokud nepřichází v úvahu žádná z forem mezinárodní ochrany.

Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, odvolávající se na důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka má za to, že krajský soud i žalovaný nesprávně interpretovali ustanovení § 14 a § 14a zákona o azylu; byl to právě žalovaný, kdo měl v rámci správního uvážení posoudit, které z uvedených ustanovení aplikuje na stěžovatelkou tvrzené skutkové okolnosti. Stěžovatelka znovu opakuje, že v případě návratu do země původu má důvodné obavy z ohrožení svého zdraví i života ze strany kriminálních struktur, které pronásledují její rodinu. Dále uvedla, že svou situaci řešila v zemi původu na prokuratuře v Kyjevě i před soudy, spravedlivého řešení a ochrany ze strany státních institucí však nedosáhla. Z uvedeného důvodu je přesvědčena, že je dán „*důvod zvláštního zřetele hodný*“ pro udělení humanitárního azylu, ve smyslu § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka dále napadenému rozsudku vytýká, že z jeho odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami byl krajský soud veden, dospěl-li k závěru, že na daný skutkový stav nelze aplikovat § 14a zákona o azylu a že ze strany žalovaného nedošlo k porušení příslušných ustanovení správního řádu. Obdobně stručně, bez bližšího zdůvodnění, se krajský soud shoduje se závěrem žalovaného, že nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany

pokračování

podle § 12, § 13, § 14 a § 14a zákona o azylu. Nijak se nevypořádal ani s námitkou, že stěžovatelka je pro případ svého návratu do země původu ohrožena nejen jednáním soukromých osob, ale také důsledky přetrvávajícího ozbrojeného konfliktu s Ruskou federací, který má jak vnitrostátní, tak mezinárodní ráz. Právě s ohledem na tento ozbrojený konflikt měla být v souzené věci použita ustanovení o doplňkové ochraně podle § 14a odst. 1 a § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. V příloze své kasační stížnosti předložila stěžovatelka několik novinových článků, které potvrzují, že jí pro případ návratu do vlasti hrozí vážná újma. Kasační stížnost tak, dle názoru stěžovatelky, svým významem podstatně přesahuje její vlastní zájmy a krajský soud se v napadeném rozsudku dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do jejího hmotně právního postavení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že důvody, na které se stěžovatelka odvolává, nemohou rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zpochybnit. Připomněl, že krajský soud postupoval v souladu s právním názorem vyjádřeným Nejvyšším správním soudem a že ani nyní stěžovatelka neuvádí skutečnosti, které by svědčily o tom, že mohla být ve své vlasti vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. K námitce, že stěžovatelka splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, žalovaný uvedl, že stěžovatelka neuvedla žádné důvody, které by bylo možné považovat za „*důvody hodné zvláštního zřetele*“. Takovými důvody jsou například vysoký věk nebo závažné onemocnění, tedy zcela mimořádné okolnosti osobní povahy. Pro posouzení a hodnocení skutečností, kterými se stěžovatelka snaží udělení této mimořádné formy azylu odůvodnit, dává zákon o azylu k dispozici jiné mechanismy a jiné druhy mezinárodní ochrany. Nadto nebyla námitka nedostatečného posouzení § 14 zákona o azylu vznesena v předcházejícím řízení o žalobě. K možnosti uložení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu žalovaný uvedl, že náležitě odůvodnil, proč je v této části žádost stěžovatelky zjevně nedůvodná a proč tedy musela být zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. f) tohoto zákona. Krajský soud se s tímto názorem ztotožnil, avšak sám není oprávněn o doplňkové ochraně rozhodnout. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Specifikum kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany spočívá v tom, že možnost jejího posouzení soudem závisí nejen na splnění podmínek její přípustnosti, ale také na splnění podmínky její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy na předpokladu, že *kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele* (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS). Teprve tehdy, je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, může Nejvyšší správní soud posoudit její důvodnost.

S ohledem na výše konstatovaný fakt, že v projednávané věci Nejvyšší správní soud již jednou rozhodoval, je z hlediska splnění podmínek přípustnosti kasační stížnosti, nutno reflektovat ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., dle kterého je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, *jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. K interpretaci uvedeného ustanovení se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05 (dostupný z <http://nalus.usoud.cz>), v němž uvedl, že jeho smyslem a

účelem je, aby se kasační soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj závazný právní názor na výklad hmotného práva, závazný pro nižší soud, vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Směřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl poté, kdy jeho rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost přípustná především stran právní otázky, kterou se zdejší soud nezabýval, neboť toho vzhledem k důvodu zrušení rozhodnutí krajského soudu nebylo třeba či to dokonce ani nebylo možné. Dále je kasační stížnost přípustná, opírá-li se o námitku, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu stran právní otázky, kterou tento soud posuzoval (včetně relevantních skutkových okolností rozhodných pro posouzení právní otázky). Jiné než shora uvedené stížnostní důvody meritorně projednány být nemohou (viz též usnesení zdejšího soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119).

Zdejší soud dospěl k závěru, že právě projednávaná kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná, neboť obsahuje jednak námitky, stran nichž nebyl krajský soud v předchozím řízení zavázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, a jednak námitky nové, které nemohly být uplatněny ani v řízení před žalovaným, ani v žalobě proti rozhodnutí žalovaného.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se dále Nejvyšší správní soud, ve smyslu § 104a s. ř. s., zabýval otázkou její příjatelnosti, tedy tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Vymezením institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně věnoval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, případně v usnesení ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57. O přijatelnou kasační stížnost se může jednat tehdy, pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, případně byly řešeny (ať již na úrovni krajských soudů, či Nejvyšším správním soudem) rozdílně, nebo pokud je třeba učinit judikaturní odklon, tj. ve výjimečných a odůvodněných případech změnit výklad určité právní otázky rozhodované dosud správními soudy jednotně. Další typovým příkladem přijatelné kasační stížnosti je situace, kdy soud shledá v napadeném rozhodnutí krajského soudu zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Přesahem vlastních zájmů stěžovatele je však jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je (kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce) pro kasační soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek a jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Z tohoto pohledu bylo také nahlíženo na jednotlivé stěžovatelkou uplatněné kasační důvody.

Z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatelka především pokládá napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Tato vada má dopadat na (dle mínění stěžovatelky) až příliš stručný závěr krajského soudu, že na zjištěný skutkový stav nelze aplikovat § 14a zákona o azylu, dále na tu část odůvodnění rozsudku, v níž krajský soud dospěl k závěru, že ze strany žalovaného nedošlo k porušení příslušných ustanovení správního řádu, a konečně také na souhlas krajského soudu se závěrem žalovaného, že v případě stěžovatelky nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14 a § 14a zákona o azylu.

pokračování

K otázce nepřezkoumatelnosti existuje početná judikatura zdejšího soudu; zmínit lze například rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze kterého se podává, že *„[n]přezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“*

Ve světle této judikatury lze jednoznačně konstatovat, že rozhodnutí krajského soudu za nepřezkoumatelné považovat nelze. Především je nutno upozornit, že ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. soudu zásadně umožňuje přezkoumávat napadená rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. Pokud tedy stěžovatelka v žalobě určité skutečnosti sice namítala, avšak pouze v obecné rovině (což se stalo právě v případě námitek směřujících k údajnému porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu), pak krajskému soudu nelze vytýkat, pokud na tyto námitky reagoval srovnatelnou mírou obecnosti (viz přiměřeně rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Z hlediska námitek mířících k nepřezkoumatelnosti souhlasu krajského soudu se závěrem žalovaného, že v případě stěžovatelky nebyly shledány důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13, § 14 a § 14a zákona o azylu, lze pak poukázat především na odstavce [28] a [29] napadeného rozsudku, kde krajský soud připomněl, že žalovaný nyní projednával již v pořadí druhou žádost stěžovatelky, podanou poté, co byla její předchozí žádost vyhodnocena jako zjevně nedůvodná, a dospěl k závěru, že skutečnosti, o něž stěžovatelka opírá svou opakovanou žádost, jsou prakticky totožné s těmi, které uvedla v žádosti první. Jelikož drobné rozdíly či upřesnění nejsou s to něčeho změnit na závěru žalovaného, že na straně stěžovatelky neexistují žádné okolnosti svědčící pro udělení mezinárodní ochrany, nepochyboval krajský soud o konstatované zjevné nedůvodnosti v pořadí druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Tento závěr plně koresponduje s názorem judikatury, dle které *„[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* (rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).

Stěžovatelka dále v kasační stížnosti setrvává na námitce, že je v zemi svého původu pronásledována ze strany kriminálních struktur a není schopna se domoci účinného a spravedlivého řešení u státních orgánů. Oproti žalobě však nyní namítá, že tato skutečnost představuje *„důvod hodný zvláštního zřetele“*, o kterém hovoří ustanovení § 14 zákona o azylu, upravující tzv. humanitární azyl. Stěžovatelka tedy v kasační stížnosti stejná skutková tvrzení jako v žalobě spojuje s odlišnou právní argumentací; jde tedy fakticky o jiný důvod tvrzené nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí, který nebyl předestřen k posouzení krajskému soudu, ač v takovém postupu stěžovatelce nic nebránilo. Na tyto případy pamatuje ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s., dle kterého *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen (...) o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před*

krajským soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Jedná se tak o námitku, nepřípustnou a zdejší soud se jí proto věcně nemohl zabývat.

Stěžovatelka konečně rozporuje závěr žalovaného i krajského soudu o neexistenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, přičemž se dovolává existence probíhajícího vnitrostátního konfliktu v zemi původu. Nelze přitom přehlédnout, že stěžovatelka argumentuje zásadou *non-refoulement* teprve nyní, v řízení o kasační stížnosti. V žalobě ze dne 7. 12. 2012 ozbrojeným konfliktem v zemi původu argumentovat nemohla, neboť v době, kdy žalobu podala, na Ukrajině žádný ozbrojený konflikt neprobíhal, na konfliktní situaci v zemi původu ovšem neupozornila ani dodatečně poté, co byla věc krajskému soudu vrácena k novému projednání Nejvyšším správním soudem; to však neznamená, že tato okolnost neměla být krajským soudem vůbec zohledněna. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu totiž ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, publikovaném pod č. 2288/2011 Sb. NSS, konstatoval, že v případě žalob ve věcech mezinárodní ochrany mohou být dány obhajitelné důvody k překročení žalobních bodů. Pokud má totiž soud k dispozici poznatky o tom, že žadateli o azyl je nezbytné poskytnout doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, neboť její neposkytnutí by bylo narušením zásady *non-refoulement a ochranu již nelze poskytnout v jiném řízení*, rozhodnutí žalovaného zruší, aniž by taková skutečnost musela být žalobou výslovně namítána. Ve věcech mezinárodní ochrany totiž existují mezinárodní závazky, které je třeba respektovat. Soud tedy musí nad rámec žalobních bodů respektovat princip *non-refoulement* vyplývající z Ženevské úmluvy a z čl. 3 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tyto závěry platí nejen pro krajské soudy, ale jsou závazné i pro postup Nejvyššího správního soudu. Z tohoto pohledu měl proto krajský soud ke dni 20. 6. 2014, kdy se opětovně rozhodoval o žalobě stěžovatelky, zohlednit skutečnosti indikující aktivaci zásady *non-refoulement* bez ohledu na to, zda vůbec byly stěžovatelkou namítány. Konkrétně měl vyhodnotit, zda by stěžovatelce v případě návratu do vlasti nehrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, spočívající ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu *svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu* [§ 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu]. Není přitom důvodu pochybovat o tom, že šlo v té době o skutečnost obecně známou, která mohla mít být z hlediska naplnění podmínek doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu relevantní.

Nejvyšší správní soud nicméně nedospěl k závěru, že by výše popsané pochybení krajského soudu mělo dopad do hmotněprávní sféry stěžovatelky; v této úvaze se odrazil od již jednou zmíněného usnesení tohoto soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, podle něhož bude kasační stížnost posouzena jako přijatelná jedině tehdy, pokud by pochybení krajského soudu dosáhlo určitého stupně intenzity. Tento přístup nepřímo podporuje i obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131, z něhož se podává, že „[k]rajský soud je povinen se odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přiblížit i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tehdy, pokud by v daném případě neshledal dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement* a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Tuto otázku je třeba posuzovat vždy individuálně, tedy vzhledem ke konkrétní situaci

pokračování

daného žadatele o mezinárodní ochranu. (...) Dostatečné záruky pro respektování zásady non-refoulement budou dány v případě, že bude vzhledem ke konkrétním okolnostem věci zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu (§ 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) a že tato nová žádost bude přípustná (§ 10a zákona o azylu).“

V dané věci stěžovatelce nic objektivně nebrání v tom, aby neprodleně poté, co obdrží toto usnesení, učinila u příslušného útvaru cizinecké policie nebo v přijímacím středisku (viz § 3a zákona o azylu) prohlášení o mezinárodní ochraně a aby v něm uvedla nové skutečnosti, které se vztahují k probíhajícímu ozbrojenému konfliktu v zemi původu. Pokud stěžovatelka takovou novou žádost o udělení mezinárodní ochrany podá a opře ji o změnu bezpečnostní situace v zemi původu, která vyšla najevo až v řízení před správními soudy, bude žalovaný povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou minimálně v rozsahu takového tvrzení, a to právě z důvodu existence mezinárodního závazku *non-refoulement*, který musí být respektován. V této souvislosti je vhodné upozornit na rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 - 74, dle kterého podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu, je třeba zkoumat z hlediska všech forem mezinárodní ochrany, tedy i z hlediska důvodů pro poskytnutí doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V citovaném rozsudku se uvádí, že „i v případě, kdy azylově relevantní důvody uváděné žadateli v řízení o udělení mezinárodní ochrany byly nepřípustné, nezabývá to ministerstvo povinnosti zabývat se i situací v zemi původu s ohledem na zprávy, které má k dispozici. Je tomu tak proto, že důvody pro udělení doplňkové ochrany mohou být zcela nezávislé na žadatelem uváděných důvodech opuštění země původu, a ani se o nich, na rozdíl od pracovníka ministerstva, které má k dispozici zprávy o zemi původu, nemusí dozvědět. Řízení pak lze zastavit pouze tehdy, bude-li ministerstvem shledáno, že situace v zemi původu je v době posuzování podmínek pro zastavení řízení taková, že nic nenasvědčuje tomu, že by hrozilo žadateli nebezpečí vážné újmy.“

Lze tak uzavřít, že ač v dané věci existovaly v době rozhodování krajského soudu nové, z hlediska mezinárodní ochrany relevantní, skutečnosti, které nebyly v řízení před žalovaným a krajským soudem zohledněny, dle ustálené judikatury dává ustanovení § 10 zákona o azylu stěžovatelce dostatečné právní záruky, že mohou být posouzeny k tomu příslušným správním orgánem dodatečně, v novém správním řízení, pokud stěžovatelka takové řízení vyvolá (výsledek takového nového řízení nelze pochopitelně předjímat). Případné nové rozhodnutí o takové žádosti by znovu podléhalo soudnímu přezkumu.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Držel-li se krajský soud při svém rozhodování ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a nedopustil-li se žádného zásadního procesního pochybení, přičemž současně stěžovatelka žádné konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdila, nelze než uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje její vlastní zájmy. Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji usnesením odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovatelce k její žádosti zástupkyni z řad advokátů; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Výše těchto nákladů spočívá v odměně advokátky za dva úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a písemné podání ve věci samé, tj. kasační stížnosti) v částce 3.100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů právní zástupkyně v částce 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 6.800 Kč. Vzhledem k tomu, že advokátka neprokázala a rovněž ani neuvedla, že by byla plátkyní daně z přidané hodnoty, nepřistoupil Nejvyšší správní soud ke zvýšení jejího nároku o částku odpovídající této dani. Částka 6.800 Kč bude ustanovené advokátce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu